

Rozwiązanie kwestji socjalnej w Polsce zależy przedewszystkiem od
powiększenia liczby samodzielnych,
a zdolnych do egzystencji
polskich warsztatów pracy
w rolnictwie, przemyśle, handlu,
rzemiośle i wolnych zawodach
oraz od
powiększenia popytu na pracę
fizyczną i umysłową.

Tylko w ten sposób da się zapobiec bezrobociu i postępującemu
zubożeniu naszego narodu.

Oto drogi, wiodące do tego celu:

1. wyparcie trzech i pół miljona Żydów z placówek, które oni
zajmują i objęcie tych placówek przez żywiół polski;
2. zrealizowanie zasady, że praca i chleb w Polsce muszą być
przedewszystkiem udziałem Polaków;
3. skierowanie nadmiaru ludności wiejskiej do zażydzonych obe-
cnie miast i miasteczek i stworzenie w ten sposób polskiego mieszczań-
stwa w województwach centralnych, południowych i wschodnich;
4. kolonizacja słabiej zaludnionych obszarów na wschodzie Rze-
czypospolitej, poprzedzona odpowiedniem przygotowaniem tych obsza-
rów (np. osuszeniem Polesia);
5. otaczanie szczególną opieką drobnych i średnich warsztatów pracy;
6. ooddział wielkiej własności w rolnictwie i przemyśle, na mniejsze
jednostki gospodarcze tam, gdzie nie sprzeciwia się to ogólnym intere-
som gospodarstwa narodowego;
7. rozbudowa przemysłu w tych dziedzinach, w których zależni
jesteśmy od obcej wytwórczości, lub które nastęrczają możliwości eksportu;
8. stopniowe usunięcie wpływów kapitału obcego tam, gdzie kapi-
tał ten jest zbędny.

By tego wszystkiego dokonać, potrzebna jest — obok wysiłku
całego społeczeństwa — odpowiednia polityka w dziedzinie ustawoda-
wstwa, administracji, skarbowości, obciążeń podatkowych, rozdziału
kredytów, rolnictwa, przemysłu, handlu, kultury i oświaty.

POLITYKĘ TAKĄ POPROWADZIĆ MOŻE TYLKO RZĄD NARODOWY

